

[Socialministeren.]

at i al Almindelighed har det ærede Medlem Hr. Sevelsted Ret. Det fremgaar ogsaa af det nye Forslag til offentlig Forsorg, at jeg mener, der maa kræves noget mere bestemte Lovregler indenfor disse Omraader. Men lige i Øjeblikket er det altsaa givet, at naar man skal undersøge hver Sag for sig, kan der foreligge Tilfælde, hvor det vilde være urimeligt af Hensyn til Virkningerne for den enkelte trængende, om man ikke ydede baade Sygekassekontingent, Arbejdsløsheds-kassekontingent og Fagforeningskontingent, og den ærede Ordfører for Venstre (Sevelsted) maa ikke sige, som han sagde, at det ikke er nogen Statsopgave at betale Kontingent til et bestemt politisk Parti, thi herom er der aldeles ikke Tale. Der er ikke Tale om at betale til noget som helst politisk Parti; hvis det var Tilfældet, vilde Indenrigsminister Krag heller ikke have givet Tilladelse til, selv om det kun var undtagelsesvis, at betale Fagforeningskontingent gennem Hjælpekasser, og han er den eneste Minister, der har givet Tilladelse dertil, hvormed ikke skal være sagt, at jeg ikke ogsaa vilde have givet Tilladelse dertil. Man kan ikke udtrykke sig, som den ærede Ordfører gør. Forholdene ligger saadan, at naar man i Praksis har den enkelte Sag til Undersøgelse, forhandler man med de forskellige Institutioner og træffer sin Beslutning, og dér maa Hjælpekasserne handle efter det bedst mulige Skøn i det enkelte Tilfælde. Det var heller ikke nogen stærk Kritik, den ærede Ordfører rejste paa dette Punkt, og det er heller ikke store Beløb, der er anvendt. Jeg vil under Hensyn til, at jeg ogsaa tidligere under Finanslovbehandlingen udførligt har udtalt mig om dette Emne, ikke gaa mere i Dybden her.

Overfor den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Carlsen-Skiødt) vil jeg sige, at jeg lige saa lidt i Aar som i Fjor kan forstaa det konservative Mindretals Stilling. Det konservative Mindretal mener, at man nok kunde tænke sig Spørgsmaalet om Statens og Kommunernes Forhold i Sociallovgivningen taget op til Drøftelse. Ja, det ved jeg, det har jeg udtrykkelig faaet Tilsagn om af den konservative Ordfører ved Behandlingen af Socialreformen. Man mente netop, der var Grund til at lette Kommunerne med Hensyn til de sociale Udgifter, men naar man mener dette, og naar Sociallovgivningen ligger, som den gør i Øjeblikket, og naar Forholdet er det, at det oprindelige Refusionsbeløb, som var tiltænkt Kommunerne, i allerhøjeste Grad er forrykket i disses Disfavour, er der ikke nogen rigtig Mening i

for Øjeblikket at sige: Vi vil nok fremtidig ordne dette Spørgsmaal, men vi vil ikke reparere paa de nuværende uheldige Sider. Man kan heller ikke paastaa, saaledes som Mindretallet gør, at Tidspunktet ikke er egnet til at forhøje Beløbet 750 000 Kr., der i de senere Aar har været Statens Tilskud, naar Statstilskuddet netop i Fjor ikke var 750 000 Kr., men 1½ Mill. Kr.; Forholdene er dog ikke blevet lettere for Kommunerne i Aar end i Fjor, og i Fjor gik Rigsdagens Flertal med til 1½ Mill. Kr. I øvrigt er jeg enig i de Betragtninger, der i saa Henseende blev fremsat af den ærede Ordfører for Flertallet, og jeg skal nøjes med at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i dette høje Ting.

Korsgaard: Hverken den højtærede Socialminister eller den ærede Ordfører for Udvalget kan se Konsekvensen i, at det konservative Folkeparti paa den ene Side ikke vil gaa med til den Forhøjelse af Hjælpekassetilskuddene, som man kunde ønske, men paa den anden Side gennem positive, fremsatte Forslag viser, at de vil være med til at aflaste Kommunerne ved at overtage visse Udgifter. Der er imidlertid en særdeles god Konsekvens i dette. De Udgifter, vi vil lette Kommunerne for, er faste og lovbundne, saa dér kan den enkelte Kommune i Virkeligheden ikke gøre andet, end hvad Loven byder. Hvor det derimod drejer sig om Hjælpekasser, er de anderledes frit stillet, og derfor er det ogsaa naturligt, at hvor det drejer sig om disse, bør de selv betale en meget væsentlig Del.

Endelig vil jeg gerne sige saavel om Fagforeningskontingent som om Krisekasser, at det forekommer mig i Virkeligheden, at dette, at Fagforeningerne i givet Fald, naar en Mand økonomisk set er slaaet ud, stiller Krav om at faa Kontingent, er en Mangel paa den Solidaritetens Aand, som man i hvert Tilfælde siger hersker i disse Kredse. Jeg vil ogsaa have Lov til at sige, at naar man ikke kunde faa oprettet Krisekasser i større Stil, end sket er, er dette ogsaa en Mangel paa den Solidaritetens Aand, som jeg mener bør herske i disse Kredse. Der kan ikke være Tvivl om, at Beskæftigelsen indenfor Fagene ligger saa uhyre forskelligt, at nogle Fag har en ringe Arbejdsløshed og en stor Indtægt, andre en væsentlig lavere Indtægt ved Siden af en stor Arbejdsløshed. Naar man under saadanne Forhold ikke kan finde hinanden gennem Krisekasser, maa jeg hævde, hvad jeg har gjort ved forskellige Lejligheder, at dette er en beklagelig Mangel paa Solidaritetsfølelse.